

LAIVAS

No. 19. Metai XII

Gegužēs-May 7, 1932

LVSR valst.
republikānā
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

Sekmadienis Po ŽENGIMO DANGUN ŠVENTĖS.

E v a n g e l i j a .

JONO 15, 26—27; 16, 1—4

ANUO metu Jėzus tarė savo mokytiniamis: Kuomet ateis Ramintojas, kurį aš siųsiu jums nuo Tėvo, tiesos Dvasią, kuri išeina iš Tėvo, ji liudys apie mane. Ir jūs liudysite, nes nuo pradžios esate su manimi. Aš tai jums kalbėjau, kad nepasipiktintumėte. Išmes jus iš synagogų; ir ateina valanda, kad kiekvienas, kurs jus užmuša, tarsis tarnaujantis Dievui. Ir tai jie padarys jums, nes jie nepažįsta Tėvo, nei manęs. Bet aš tai jums kalbėjau, kad, atėjus valandai, atsimintumėte apie tuos dalykus, jog aš esu jums apie juos sakęs.

L e k c i j a .

I PETRO 4, 7—11

MYLIMIAUSIEJI, būkite išmintingi ir budrūs maldose. Bet visupirma turėkite vieni kitiems nuolatinės meilės, nes meilė uždengia nuodėmių daugybę. Būkite vieni kitiems svetingi be murmėjimo. Patarnaukite kits kitam, kiekvienas ta dovana, kurią jis yra gavęs, kaip geri daugiopos Dievo malonės užvaizdai. Jei kas kalba, tegul kalba kaipo Dievo žodžius; jei kas eina tarnystę, tai tedarai kaipo Dievo suteikiamąją galia, kad visame būtu pagarbintas Dievas per Jėzų Kristų, kuriam yra garbė ir viešpatavimas per amžių amžius. Amen.

ŠVENČIAUSIŲ JĖZAUS ŽAIZDŲ VAINIKĖLIS .

(Kalbasi ant paprasto ražančiaus)

Ant stambesniųjų poterėlių: Amžinasis Tėve, aukoju Tau Jėzaus Kristaus žaizdas, kad būtų išgydytos mūsų sielų žaizdos. (300 dienų atlaidų).

Ant mažesniųjų poterėlių: O mano Jėzau, del Tavo Švenčiausių Žaizdų nuopelnų dovanok ir pasigailėk. (300 d. atlaidų).

Baigiant vainikėlį tris kartus kalbama: Amžinasis Tėve, aukoju Tau mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Žaizdas, kad būtų

išgydytos mūsų sielų žaizdos.

Tas dvi maldeles išmokino patsai Išganytojas Jėzus Kristus Seserį Mariją Mortą Chambon, kuri mirė Francijoje, kovo 21 d., 1907 m. Toji pamaldi sesuo turėjo suteiktą dvilypę pasiuntinybę:

1. Pagerbti ir užtarymo prašyti Šv. Žaizdų.
2. Tą pamaldumą praplatinti žmonių tarpe.

Bendroji Maldos Apaštal. Intencija

Gegužio mėn. 1932 m.

Šv. Tėvo Pijus XI patvirtinta ir
palaiminta

Pamaldumas Kankinių Karalienei

Kristaus Bažnyčioje buvo drąsuolių, kurie savo gyvybę aukojo už Tikėjimą. Bažnyčia tokius karžygius išaukštino ir juos įdėjo į savo Liturgiją, kad kasmet net ir dažniau juos minėtume ir prašytume jų užtarymo ir pagalbos. Tie Kristaus Bažnyčios kankiniai turi Karalienę, Mariją, į kurią jie žiūrėdami ištvėrė ligi galo ir gavo kankinio garbės vainiką. Marija po kryžiumi buvo nevienam kankiniui vienintelė parama jo bandymo valandoje.

Marijos nuolatinę pagalbą jausdami daugelis kankinių drąsiai ir ramiai sutiko skaudžiausią mirtį ir išėjo pergalėtojais. Kaip Marija stovėjo po savo Sūnaus kryžiumi, taip Ji stovėdavo po kiekvieno kankinio kryžiumi, kada jis turėdavo iškentėti žiauriausias mirties kančias. Kaip Marija nuimtą savo Sūnaus kūną laikė ant savo kelių, taip Ji kiekvieno kankinio sielą paėmė ant savo rankų ir atidavė Dievui. Čia išsipildo žmonijos svarbusis prašymas: "Šventoji Marija, melski už mus nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandoje." Kankinio mirties valandoje tikrai Marija išklauso to svarbaus prašymo. Kas išveria kankinio mirtimi užbaigti savo gyvenimą, tai tikrai mirties valandoje apturi Marijos ypatingą pagalbą.

Bet kas mūsų neturi vargų, sunkenybių, skausmų? Nėra žmogaus, kuris nebūtų paliestas įvairių kartybių. Tad visiems išpuola bėgti prie Marijos, o Ji apvainikuos mūsų skausmus išverme ir po tam garbės vainiku. Mes kreipiamės prie Marijos kaipo kankinių Karalienės ir mes žinome, kad Ji yra kiekvieno skausmo Karalienė. Ji guodžia, Ji stiprina, Ji ramina

kiekvieną, kad tai viskas greitai praeis, o po to laukia kiekvieno amžinas džiaugsmas.

Marija žino ir supranta kentėjimų skausmą ir mato jų naudą kiekvienam savo vaikeliiui. Ji pati po kryžiumi daugiau už visus iškentėjo skausmo ir Josios Širdis jaučia kiekvieno skausmą ir Ji prisirengusi yra padėti kiekvienam, kada tik kas jos prašys. Dievas žmogų nepaliko kaip gyvulėlį be išsireiškimo, bet žmogui davė tą brangią dovaną kalbos, kad galėtų pasisakyti ką jam skauda ne vien tik savo giminėms ir artimiesiems, bet ir dangaus gyventojams ir išten susilaukti pagalbos ir suraminimo.

Tad, kiekviename sielvarte ir skausme kreipkimės prie kankinių Karalienės karštomis maldomis, o Ji padės mums visa kantriai nukęsti dėl dangaus ir mūsų sielų išganymo. Kantrybės dorybės mes privalome ir sveiki būdami prašyti Dievo, kad kuomet teks kada nors skausmo patirti, kad jau būtume prisiruošę visa be didelių rūgøjimų iškentėti. Kaip neišmintingai daugelis žmonių skausmą kenčia, rūgodami ant Dievo, kad Jis neteisingas ir nekaltą žmogų taip skaudžiai baudžia. Bet Dievas yra teisingas ir žmogaus toki burnojimai, kaip tik patį pasmerkia ir daro vertesniu didesnės bausmės. Taigi kančiose neburnokime bet melskimės prie Marijos, kad taip kantriai kaip Ji visokias kančias ir skausmus mums skirtus iškentėtume.

Šventoji Monika

Šventoji Monika yra pavyzdys motinoms kaip reikia rūpintis savo vaikelių

išganymu. Mūsų laikais daugelis motinų, net jau nebesimeldžia už savo vaikus, teisindamosi, kad jau vaikas po velniop nuėjo ir nieko jam jau nėra maldos nepadės. Prisiminkime Šventąją Moniką. Dievas jai davė sūnų, kuris visokio blogumo buvo dasileidęs savo jaunose dienose, bet per savo motinos Šv. Monikos maldas ir rūpestį jis susilaukė malonės pasitaisymo ir ne vien tik sugrįžo prie tikėjimo, bet tapo kunigu, vyskupu, Bažnyčios Daktaru ir ant galo dideliu šventuoju. O vis tai per savo šventos motinos įtekme. Kas gi gali geriau blogą jaunikaitį ar blogą mergaitę prie Dievo sugrąžinti kaip motina? Vaikui yra įgimta savo motiną mylėti ir nors ta meilė blogais darbais pražudoma, bet kada motina vienu kitu veiksmu pajudina savo vaiko širdį, ašaromis kūdikis apsipila ir pradeda širdingai gailėtis už savo blogus darbus. Beabejo motinos sunkiausias kryžius šiame pasauly tai sugedęs sūnus ar duktė. Bet motinos įdėdamos daugiau širdies į savo vaikelius jaunose jų dienose gali geriau apsaugoti juos nuo ištvirkimo nelaimės. Mokykimės vaikelius mylėti ir jais rūpintis iš Šventos Monikos. Šv. Monika gimė 332 ir mirė 387 metais.

PRATYBA: Ištvėrmė: — Mes privalome melstis ir niekad nepaliauti. Malda yra mūsų išganymas, malda yra mūsų stiprybė, malda yra mūsų užtikrinimas mirti šventa mirtimi.

ŽODIS PROMOTORIAMS

Gegužio mėn. 1932.

Gerbiemieji Promotoriai:—

Pereitą mėnesį 1200 mūsų Maldos Apaštalavimo narių buvo priimta Šv. Tėvo audiencijoje ir gavo Jo palaiminimą. Šv. Tėvas kalbėjo maldos reikalą atsilankiusiems nariams žmonių gyvenime. Jis labai džiaugėsi Maldos Apaštalavimo Draugija, kadangi ji rūpinasi maldos reikalais. Ragino narius dar labiau pasidaruoti, nes tikrai maldos dėka galima tikėtis at-

siekti savo tikslą ir išganyką. Ne visi galime atlikinėti ilgas, tolimas keliones ir aplankyti Šv. Tėvą bet visi galime bendrai melstis ir kitus raginti prie bendros maldos Šv. Tėvo intencijoms, kuriomis yra užtikrintas mūsų ypatingas Šv. Tėvo palaiminimas. Taigi uolūs maldoje ir stropūs raginimuose, kaip ir keliauninkai aplankydami šv. Tėvą, o tada tikrai daug nuopelnų sau pelnysime ir mūsų Maldos Apaštalavimo Draugija augs, plėtosis ir patrauks daug žmonių prie maldos ir dorėnio gyvenimo.

Šiame mėnesy darbuodamiesi prisiminkime, kad Jėzaus Švenčiausios Širdies Šventė išpuola šiais metais birželio 3 dieną. Pagarbinimui Jėzaus Švenčiausios Širdies žmonės daug pasišvenčia. Taigi, dabar gera proga daugiau veiklumo įdėti į mūsų pastangas ir raginimus, kad geriau prisiruošus prie Jėzaus Širdies Šventės.

Tegul ir Promotorių širdys plaka dideliu uolumu padėti patraukti pasaulį prie Dievo ir amžinosios laimės. Jėzaus Širdies pasiaukojimas tegul mus visus moki- na pasiaukoti artimui ir Kristaus Bažnyčios reikalams.

Padvigubinkime savo pastangas šį mėnesį ir ištikrųjų darykime ką tik galime, kad Jėzaus Švenčiausioji Širdis būtų daugiau žinoma, mylima ir garbinama.

Taip pat prie progos priminkime savo kalbose visiems Eucharistinį Kongresą, kurs įvyks Dubline birželio 22 ligi 26 d., 1932. Būtų gera, kad ir lietuvių amerikiečių nemažas būrelis vyktų ir atstovautų Amerikos lietuvių Kongrese. Girdėt iš Lietuvos bus gana daug, dalyvaus ir iš Anglijos ir kitų kraštų kur yra lietuvių. Eucharistinio Kongreso išpūdžiai yra verti išlaidų, kurios susidaro kelionėje į ten ir atgal. Chicagoje 1926 m. Eucharistinio Kongreso išpūdžiais ilgai gyvenomė ir labai daug pakėlė dvasią tikinčiųjų prie maldos ir pasiaukojimo geriems darbams.

Nuostabūs Šv. Komunijos Vaisiai

1. *“Prisiartinkite ir būsite apšviesti”* (Ps. 33, 6). Su kuo žmogus susiartina, su kuo susidraugauja, ką gerai pažįsta, prie to visa širdžia prisiriša, tą myli. Mes Kristaus asmens ir Jo kilnių minčių tinkamai nesuprantame, tų būdų, tų priemonių, kuriomis Jis norėjo ištraukti iš vargo bei skurdo žmoniją, mes tinkamai neįvertiname, todėl nė nenuostabu, kad mums Kristaus asmuo svetimas, tolimas, nemylimas, — nes Jis nesuprastas. Kad Jį suprastume, kad Jį pamiltume, reikia Jo asmenį ir Jo mokslą *a r ė i a u p a ž i n t i*. O kad Jį pažinti, kad Jį suprasti, reikia dažnai su Juo draugauti, dažniau su Juo kalbėtis, apie Jį ir apie Jo mokslą nuolat mąstyti. Tokį pažinimą mums suteikia dažna šv. Komunija — sielos maistas. Ji apšviečia mūsų protą, Ji praskaidrina mūsų mintis ir jausmus. *“Be manęs, t. y. be mano pagalbos, jūs nieko negalite padaryti.”* (Jon. 15, 5). *“Prisiartinkite ir būsite apšviesti”* (Ps. 33, 6). Juk Jis yra *“šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų”* (Jon. 1, 9). Tiksliai paties Kristaus — Švč. Sakramento dėka atsiveria mums mūsų proto akys ir mes galime suprasti tai, ko pirmiau nesupratome, mes galime pažinti Kristaus mokslo gilumą, teisingumą ir praktiškumą, aiškiau suprasti Jo meilės platumą, kilnumą ir didumą, — trumpiau tariant, mes aiškiai pažįstame patį Kristų. Be abejo, juk mes prisimename Emaus miestelio keleivius, kurie visą kelią ėjo ir kalbėjos su Kristum; tačiau jie Jo nepažino, — jie manė, kad svetimas. Jį pažino tik tuo laiku, kada Jis laužė duoną, t. y. kada Jis padalino jiems savo Švč. Kūną ir Kraują — Šv. Eucharistiją. Evangelija pastebi, kad tik tada atsivėrė mokiniams akys (žr. Luk. 24, 31): jie Jį pažino iš Duonos laužymo. Šiuo pamokiniu Kris-

tus kaip tik norėjo vaizdžiai parodyti, kad tik šv. Komunijoje su Kristumi bendravimas prašalina mūsų dvasios aklumą; kad Kristus mums atrodo ne kokia šalta filosofinė sąvoka, bet tikrasis mūsų Mokytojas, Patarėjas, vienintėlis Draugas, Kurio galima visuomet pasitikėti žodžiu, — mylimiausias pasaulyje asmuo. Del Jo mums nesunku pasišvesti, kovoti, pildyti Jo įsakymus ir patarimus, kaip kad nesunku motinai pasišvesti del savo vaiko del savo kūdikio gerovės, — moteriai išpildyti mylimo vyro reikalavimus ar pareigavimus. Joms nesunku, nes kaip savo vaiką taip ir savo vyrą myli. Panašiai ir Kristaus ištikimiesiems, nes Jis pats pastebi, kad: *“Mano jungas yra saldus ir mano našta yra lengva”* (Mat. 11, 30).

Šią malonę suteikia šv. Komunija. Dar labiau mums Kristaus asmuo ir Jo mokslas darosi aiškus, brangus, nepamainomas, jei mes patys to nuoširdžiai trokštame ir kartu su anuo Evangelijos akloju šaukiame: *“Viešpatie, padaryk, kad regėčiau”* (Luk. 18, 41).

II. Šventoji Eucharistija netik kad apšviečia mūsų protą, bet drauge dar ir suteikia mūsų dvasiai jėgų, energijos kovoti su blogu ir paragina valią siekti to, kas yra gera, kilnu. *“Jis pripildo tavo širdį kilniais troškimais, ir atbunda tavo jaunystės jėgas, kaip erelio”* (Ps. 102, 5), — sako Psalmininkas. Tartum pasensta, surembėja žmogaus siela, apsinešdama storu nuodėmių bei netobulybių dulkių sluoksniu; ji nusišviečia, pajaunėja, ir atgyja, kuomet tas dulkes nuvalo ir nudegina Atgailos Ašaros ir Kristaus meilės Ugnis — Eucharistija. Atsigauna mūsų dvasios jėgos, mes įgyjame daugiau drąsos, energijos ir pasiryžimo kovoti su kūno ir dvasios skurdu, su savo netobulybėmis ir pagundomis, ir visa tai mums

atrodo lengvai pergailima, tuo tarpu, kada kiti, netekę vilties ir energijos, nusi-
mena, nuleidžia rankas ir net žudosi. Mai-
tydamiesi tuo Dvasios Maistu, mes tam-
pame visai priešingi tai savo dvasiai, ku-
riai sunku būdavo kovoti su bepuolan-
čiomis pagundomis, su sunkenybėmis, su
vargais. Mat, dvasiōs jėgos, visa jos ener-
gija jau buvo išsisėmus, išsekus, kaip kad
išseka ir nusilpsta kūno jėgos, kada laiks
į laiką jam neduodame pavalgyti ir jis
turi badauti. Taigi Šv. Eucharistija yra
dvasios jėgų atnaujinimo šaltinis, nes mū-
sų dvasios jėgos atbunda tartum jauno
erelio.

Ir juo dažniau mes tuo dvasios mais-
tu maitinsimės, juo bus stipresnė mūsų
dvasia, juo daugiau turėsim linksmumo,
ramybės ir energijos būsimiems darbams
ir kliūtims. Pavyzdžiai: nuostabi ir pat-
vari šventųjų energija, kurie nuolat stip-
rindavos ta stiprybės Duona.

III. Graži yra baltažiedė lelija, aplink
skleidžianti savo malonų kvapą; gražios
ir žavios yra kūdikio akys, iš kurių trykš-
ta, spinduliuoja visa jo sielos nekaltybė.
Lelija yra kiekvienam maloni savo kvapu
ir jaukia žiedų spalva; kūdikis turi nek-
altą angelišką sielą; todėl ir ji ir jis
mūsų širdį ir akį į save patraukia. Tai
vis yra brangios gamtos ir Dievo dovanos.

Tačiau yra ir kita nepalyginamai bran-
gesnė Dievo dovana už nekaltą kūdikį ir
už skaisčią leliją. Tai Angelų Duona, ku-
ri iš žmonių padaro angelus. Kardinolas
Hugonas, didis Eucharistijos mylėtojas,
aiškiai pasakė, kad Eucharistija yra tei-
kiama žmonėms tam, kad jie pasidarytų
angelai (in cap. 31 Prov.)

Ir tikrai taip: per dažną bendravimą
su Viešpačiu Jėzumi šv. Komunijoje mes
atgauname pirmąsias dvasios ir kūno
skaistumą, kurį daugelis jau esame pra-
radę. Skaisti, nekalta, pilna kūdikiško
džiaugsmo siela, pasak fiziologų ir psicho-
name veido bruože. Žmogaus akys ir vei-

das tai tikriausias jo sielos veidrodis, —
sako jie.

Bendraujant su Viešpačiu Jėzumi šv.
Komunijoje, mūsų siela atsinaujina, at-
gyja, pajaunėja, įgyja kūdikiško links-
mumo ir džiaugsmo. Nuo to vidujinio
džiaugsmo ir mūsų veido raukšlės tartum
išsilygina, išsitauso ir akys pragiedrėja
ir mūsų lūpomis perbėga jauki šypsena,
kuri primena mums nekaltos kūdikystės
dianas. Nors ir žilas plaukas, bet žmo-
gaus dvasia amžinai gali būti jauna ir
skaisti it angelas. Skaisti, nekalta dvasia
ir kūną padaro panašų. Jis yra laisvas
nuo netinkamų ar nepadorių pageidimų,
jausmų. Net ir pagundos jį rečiau tada
puola ir lengviau esti pergailimos. Trum-
piaju tariant, Angelų Duonos dėka ir mū-
sų kūnas pasidaro skaistus it angelo, kurį
dailininkai vaizduoja ant paveikslų.

Iš čionai paminėtų dalykų ne sunku
suprasti, kad šv. Komunijos (o ypač daž-
logų, ryškiai atsispindi akyse ir kiekvie-
nos šv. Komunijos!) vaisiai tikrai nuo-
stabūs; jie sudvasina mūsų prigimtį. Ir
jeigu mes, dažnai priimdami šv. Komun-
ją tos dvasinės stiprybės nejaučiam, tai
mes patys kalti. Ir čia turime prisiminti
baisius Kristaus žodžius: *“Kas valgy-
s mano Kūną ir gers mano Kraują never-
tai, — sav teismą ruošia.”* Taigi, baikų
nėra.

Sekant *J. Schneider'ini S. J.*

paruošė *J. Gylis, M. I. C.*

PRAŠO PASIMELSTI

O. D. už mirusius — Sveika Marija...
Amžiną atilsį...

A. Y. už mirusius — Sveika Marija...
Amžiną atilsį...

O. Ž. už vaikus — Sveika Marija...

W. K. už šeimyną — Sveika Marija...

R. B. Šv. Dvasios dovanų prašant —
Sveika Marija...

Švč. Mergelė Marija Šeštinių Dienoj

Šventieji Evangelistai visi baigia savo Evangelijas JĖZAUS užengimu dangun; tačiau labai trumpai, net nepamindami vietos, kur tai buvo atsitikę; tik tai šv. Lukas aprašinėja šitą kiek plačiau, būtent: "Iš ten Jis (JĖZUS) nusivedė juos Betanijos linkon ir pakėlęs savo rankas palaimino juos. Laimindamas gi Jis atsiskyrė nuo jų ir pasikėlė į dangų. Jie pagarbino Jį ir su dideliu džiaugsmu sugrįžo į Jeruzalę. Čia jie nuolat lankydavo bažnyčią, garbino ir dėkojo DIEVUI" (Luk. XXIV, 50-51). Šis pats Evangelistas savo veikale — Apaštalu Darbai (I. 9-12) JĖZAUS užengimą dangun aprašo plačiau, nurodydamas ir vietą: "Tai pasakės, jiems bereginti, Jis buvo pakeltas. Debėsys paėmė Jį iš po jų akių. Kuomet jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į dangų, jam įeinant, štai du vyru baltais rūbais atsistojo prie jų. Juodu tarė: Vyrai Galiliejiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas JĖZUS, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taip pat ateis, kaip matėte Jį ateinantį į dangų. Tuomet jie nuo kalno, kursai vadinasi Alyvų ir yra arti Jeruzalės tik per subatos kelią, sugrįžo į Jeruzalę". Ir tiek!

Jie visi plačiai aprašinėja tą, kaip JĖZUS pasirodydavo Apaštalams ir savo pasekėjams (mokiniam), kokius stebuklus darydavo, kokius pamokinimus duodavo; tačiau, nė vieno žodelio nesako apie Jojo pasirodymą Švenčiausiajai Mergelėi Marijai. Vis vien mes turime pilnos tiesos tvirtinti, jog JĖZUS aplankydavo savo mylimąją Motinėlą labai dažnai, o rasit ir kasdieną iki užengė dangun, be abejo ir gi buvo tada kartu su kitais.

Šitaip manyti mus verčia ir šv. Luko žodžiai, jog JĖZUS "nuvedė juos Betanijos link" tikslu, kaip tai tvirtina aiškintojai Šventojo Rašto, pasiimti su sa-

vimi savo Motiną, Lozorių su seserimis ir kitas moteriškes ir vyrus.

Kad DIEVO Motina buvo kartu su Apaštalais per Užengimą, tai galima spėti ir iš Apaštalu Darbu, kur yra pasakyta: "Visi šitie pasilikdavo vienaširdžiai maldoje draug su moterimis, su JĖZAUS Motina Marija ir su Jo broliais" (AD. I. 14).

Kad šitas ir nebūtų buvęs paminėtas, tai vistiek galėtume tvirtinti, jog Švenčiausioji Mergelė Marija, nuosekliai galvojant, turėjo dalyvauti su Apaštalais JĖZAUS KRISTAUS paskutiniojo pasirodymo ant šitos žemės, t. y. dangun užengimo įvykyje. Gi kaip JĖZUS KRISTUS, visų geriausiųjų sūnų, geriausias Sūnus galėtų neatsisveikinti su Motina paskutinėje savo regimojo ant žemės gyvenimo valandoje?! Šitaip mąstyti, būtų didžiausia nesąmonė ir skriauda padaryta ir Jam ir Jai!

Taigi DIEVO Motina, taip sakant, išlydėjo iki dangaus vartų savo brangiausiajį Sūnų. Kokie jausmai buvo apėmę Josios širdį, tai negalima tikrai atspėti. Rasit Josios širdelė labai ir labai susigniaužė, reginti, jog jau iki mirties nebegalės viešai pasidžiaugti savo meiliausiuoju Sūnumi, o rasit Ji turėjo vilties, jog Jis visgi, kad kitiems ir nematant, aplankys Ją kad ir retkarčiais, ir nuramins, ir atgaivins Josios pasilgusią dangaus ir regėjimo Švenčiausios Trejybės, kurios Antrasis Asmuo tai Josios tikrasis Sūnus, širdelę! Kas tai gal žinoti?!

Tik viena tikra, būtent: Ji buvo pratusi "svarstyti" kiekvieną JĖZAUS gyvenimo įvykį, kaip tai matome iš Šventojo Rašto; taigi Ji ir dabar svarstė, o šis svarstymas Jai nešė didžiausio džiaugsmo.

Gi apsvarstydamą Ji matė JĖZAUS

KRISTAUS sąmoningą ir tikslingą parinkimą savo užengimo dangun ir vietos, ir laiko, ir būdo.

Jis užengė dangun ketvirtadienį. Gi ketvirtadienį Jis pradėjo savo kančias Alyvų daržely, ketvirtadienį užengė ir į dangų irgi ant Alyvų kalno, lyg pažymėdamas, jog toje dienoje, kurioje Jis uždeda ant mūsų pečių vargus, toje pačioje dienoje Jis priruošia mums ir garbę ir laimę; jog mūsų didžiausiojo pažemimo laikas, nuolankiai iš DIEVO priimtas, tai mūsų išaukštinimo ir laimės pradžia ir priežastis.

Alyvų kalnas buvo tai JĖZAUS maldos vieta, kur Jis dažniausiai meldavosi, taigi ant šitos pačios vietos Jis įžengė ir dangun, lyg pamokindamas mus, kaip svarbus daiktas yra malda ir maldos vieta, jog tiktai per maldą mes galime pasiekti dangų.

Jis po savo prisikėlimo išgyveno ant žemės keturias dešimtis dienų ir žengė į dangų. Šita skaitlinė "40" yra labai ženklinga. Keturias dešimtis parų Jis ruošėsi, pasninkaudamas ir meldamasis, prie viešo pamokinio žmonių ir atlikimo atpirkimo darbo; taip lygiai ir prisikėlęs iš mirusiųjų Jis keturias dešimtis parų mokino savo Apaštalus, priruošdamas juos prie skelbimo Evangelijos, šituomi prirodydamas, kaip jam rūpėjo ir rūpi mūsų išganymas. Keturias dešimtis valandų Jis buvo išgulėjęs karste, prirodydamas, jog Jis tikrai buvo miręs; taip lygiai keturias dešimtis dienų po savo prisikėlimo Jis pasirodydavo Apaštalams ir mokiniams, norėdamas priparodyti, jog Jis yra iš tikrųjų prisikėlęs iš mirusiųjų.

KRISTUS, įžengdamas dangun palaimino visus ir tai, anot padavimo, kryžiaus ženklu, lyg kad parodydamas, jog kryžiuje išganymas, kad laimės įsigyti niekas negali, kas neįtikės ir nepamylės kryžiaus. Ir šitą palaiminimą Jis atkartos kaskart per šv. Mišias, kurios pri-

mena mums ir atkartoja nekruvinu būdu JĖZAUS ir kančias, ir Jojo prisikėlimą, ir dangun Užengimą.

Jis įžengia dangun ne vienas, bet lydimas daugybės Senojo Įstatymo šventųjų. "Užengęs aukštyn, Jis vedė sugautus belaisvius, davė žmonėms dovanų." (Eph. IV, 8). Jis užengė dangun tikslu parodyti, jog Jis tikrai nugalėjo piktąją dvasią ir mirtį, jog Jis yra tikras prisikėlimas ir gyvenimas. Jis užengė dangun ir tikslu priruošti savo pasekėjams buveinių, kadangi "kur aš esu, tenai bus ir mano tarnas" (Jon. XIV).

Šitaip turėjo svarstyti švenčiausioji Mergelė Marija, žiūrėdama į dangun žengiantį savo meilingiausiąjį Sūnų ir Josios Širdį pripildė neapsakomas džiaugsmas. Ji džiaugėsi, jog štai, rasit, netrukus Jai pačiai Josios Sūnus priruoš danguje buveinę, kurioje gyvendama per amžius ir džiaugdamosi regėjimu savo Viešpaties, Ji galės priruošti vietą danguje ir visiems tiems, kuriuos Josios Sūnus, kybdamas ant kryžiaus, pavedė Jai kaipo tikruosius Josios vaikus.

Ji turėjo pramatyti iš kalno būrių būrius žmonių, savo numylėtųjų vaikučių, kurie kartu su dangaus angelais ir visais šventaisiais garbins Viešpatį DIEVĄ—Žmogų, Nekaltąjį Avinėlį: "Vertas esi Viešpatie, mūsų DIEVE, imti gyrių, garbę ir galybę, nes tu sutvėrei visa ir tavo valia buvo ir yra sutvėta." (Apr. IV. 11). "Vertas yra Avinėlis, kursai buvo užmuštas, imti galybę, ir dievystę, ir išmintį, ir tvirtumą ir gyrių, ir garbę ir palaiminimą" (Apr. V. 12). "Sėdinčiam soste ir Avinėliui palaiminimas, gyrius, garbė ir valdžia per amžių amžius" (Apr. V, 13). Ir šitam dangiškajam chorui džiaugsmingai pritarė ir švenčiausioji Mergelė Marija, DIEVO Motina, žiūrėdama į išnykstantį iš Josios akių savo Sūnų...

Pamokslas

*Kun. M. Urbonavičiaus pasakytas a. a.
Tėvą F. Kudirką laidojant kovo 30 d.,
1932 m., 8 val. ryte.*

*Palaiminti taikieji, nes jie bus vadinami
Dievo vaikais.*

Per metus ant tako mūsų gyvenimo stovėjo kelrodis, kuris rodė mums, kokių kelių reikia eiti — kad amžiną laimę pasiekti.

Tas kelrodis krito ir dabar jo jau nebėra. O stovėjo labai svarbioj vietoj — ant kryžkelio ir sielų, ir tautos ir visuomenės ir bažnyčios reikalų. Ir kaip jis teisingai rodė mums kelią!!!

Vieškeliuose medinių ir geležinių kelrodžių — rodykles ne kartą vėjai arba išdykėlių rankos pakreipia į visokias puses. Net “šio pasaulio” žmonių vadai po įtekme laikų ir srovių visai pakrypsta. Tas kelrodis, kol tik stovėjo — nepasidavė jokiai klaidinančiai įtekmei.

62 metai atgal vos tik krikštijamas mažutėlis Feliksas Kudirka, krikšto tėvų lūpomis, atsižadėjo velnio, ir visų jo puikybių ir visų jo darbų — ir per visą savo gyvenimą blogumą turėjo didžiausioj neapykantoj, o blogumu dėl jo buvo kiekvienas priešinimasis Dievui. Visi krikščionys vengia blogumo, bet retai pasitaiko toks jautrus toks visuomet gyvas atjautimas blogumo, kaip buvo pas Tėvą Feliksą Kudirką. Kada kiti dar netėmijo, dar svarstė, dar svyravo, jis žaibo greitumu, savo ypatingu tuo žvilgsniu protu pagaudavo klaidas ir jas smerkė, ir kratėsi. Ar tai buvo tolimame veikime, ar tarp artimų ar tai buvo tarp pasaulinių žmonių, ar dvasiškių, ar tai vienuolių — aukštų ar žemų. Tikras Dievo kelrodis, atskiriantis gerumą nuo blogumo.

Kada atvažiavo į Ameriką šventą darbą dirbti rado čia tautiečių tarpe didelę suirutę — sumaišymą gerumo su blogumu, ir kas buvo liudnesnio, vadai klaidino minias. Subedievėje, didžiuj inteligentai vedė nekaltas minias pražūtin. Kunigų, gerų vadų jėgos buvo neskaitlingos ir silpnos sulyginus su klaidintojų jėgomis. A. a. Tėvas Kudirka suprato, kad taip neturi būti: “Ką gi bendro turi šviesos vaikai su pragaro vaikais.” Nieko bendro neturi būti. Kaip tarp dangaus ir pragaro taip tarp gerumo ir blogumo yra bedugnė; — neužpilama. Kaikurie žmonės mėgina tą bedugnę užpildyti, bet A. A. Tėvas Kudirka niekuomet nesiėmė tokio tuščio darbo. Užtat jis atsistojo ant kranto tos bedugnės, kaip milžinas kelrodis, rodantis kur reikia eiti, o kur nereikia. Savo tvirto nusištatymo aiškumu, savo dorybių šviesa jau išstolo perspėdavo kiekvieną besiantantį prie rišimo gyvenimo klausimų.

Tokia pozicija daug kam buvo nepatogi, nepageidaujama. Turėjo prasidėti kova. Bet tikriausias taikos mylėtojas A. A. Tėvas Kudirka toj kovoj ne kardą, o tik ginklą vartojo, nes ne kariauti, o tik gintis norėjo. Ir ginklais jo buvo malda, mokslas, darbštumas, labdarybė. Tais pasitikėjo. Tuos drąsiai vartojo.

Atsimenu tokį atsitikimą. Vytauto Didžiojo metais viename iš daugelių anais laikais parengimų — karštas ano Lietuvos didvyrio garbintojas, kalbėdamas apie Žalgirio kovą pabrėžė, kad tuó laiku kada Vytautas darbavosi kautynėse, Jogaila tik palapinėj meldėsi — A. A. Tėvas Kudirka nepaisydamas nei aplinkybių, nei susidariusio ūpo, paėmęs balsą sakė: mū-

sų pareiga ne laukuose kariauti, bet vienuolyno rūmuose melstis.”

Kovoj su blogumu jis nekariavo, tik gynėsi, dėl to, kad didžiausioj paniekoj jį turėjo. Apsižvelkit akimis, paieškokit mintimis ar rasite, ar prisiminsite kitą, kuris tokią panieką turėtų dėl bedievizmo. Dėl jo mokslas be Dievo — ne mokslas, grožybė be Dievo, negrožybė, dorybė be Dievo, nedorybė, gerumas be Dievo — negerumas.

Tas karščiausias tautos mylėtojas, negalėjo, nesistengė ir nenorėjo suprasti, kaip galima bedievizmą jungti su Tėvynės meile. Jis į tokią meilę netikėjo. Bet užtat visas galingas Dievo duotas priemonės kuo rūpestingiausiai stengėsi suvartoti dėl tautos labo. Ir suvartojo. Ir Jūs gerai žinote, kaip daug jis prisidėjo prie pakėlimo Lietuvių vardo Dangaus ir žemės akyse. Daug nuveikė žmonės eidami keliais jo nurodytais!

Tikrai Dievą pastatytas kelrodis. 38 metai atgal Feliksas Kudirka tapo išventintas į kunigus, kad būtų altoriaus tarnu. Ir buvo ištikimiausiu tarnu. 20 gi metų su viršum atgal pats, galim sakyti

virto gyvuoju altorium, Dievo aukūru, kada tapo vienuoliu.

Ir artinosi prie jo žmonės su pagarba, kaip prie Dievo altoriaus ir į jo rankas, kaip ant altoriaus sudėdavo savo aukas; jaunuoliai gi ir save pavesdavo.

O jis šventa ugnimi visas aukas savo širdyje — Aukščiausiam pašvėsdavo.

Kiek per jo rankas perėjo pinigų dėl parapijos, dėl spaudos, dėl kolegijos, dėl ligoninės, dėl kitų įstaigų — o pats nė kiek nepraturtėjo. Mirė, kaip ubagas vienuolis.

A. A. Tėvas Kudirka buvo kaip tas Evangelijos Tarnas, kuris budėjo laukdamas savo pono, kad jį priimtų. “Nuo rytmečio sargybos lig nakties laukė jo siela Viešpaties.” Ir priimdavo nuo savo Viešpaties dėkingas viską, ką tik gaudavo — ar kryželius ar paguodas, ar patį Viešpatį. Jis priklausė prie tų, apie kuriuos Šv. Jonas sakė, kad viešpatį priėmė, ir kuriems Viešpats davė galią būtų Dievo vaikais, kurie ne iš valios kūno, ne iš valios kraujo, ne iš valios vyrų — bet iš Dievo yra gimę.

* * *

Mūsų Darbai

K U N I G A S

Jau nebetoli atostogos. Daug mūsų besimokančio jaunimo išsiilgę laukia tos dienos. Ypač jos laukia tie, kurie šiais metais, baigę Aukštesniąją mokyklą, pradės naują gyvenimą. To naujo gyvenimo masinami, jie stato dailius ateities rūmus: ką jie veiks, ką darys.

Būtinai reikia jiems pagelbėt, naują gyvenimą besirenkant. Mūsų patyrimai gali jiems atnešt daug naudos. Matydami jų mėgiamąjį darbą ir žinodami jų gabumus, galime tinkamai pakreipt jų mintis. Bet atsiras žymus jaunuolių skaičius, ku-

rie, nesitenkindami esama pasaulyje tvarka, matydami žmonių ištvirkimą, didelį savo pareigų nežinojimą, jie savo širdžių kilnumu ieškos nuoširdaus patarimo. Paskatinkim juos prie pasišventimo Dievo garbei ir žmonių labui.

Kunigo garbė pas Dievą ir Bažnyčioje yra didelė, nes kunigui V. Jėzus per savo Bažnyčią suteikia stebėtiną dievišką galybę: mokyt žmones Dievo apreikštų tiesų, dovanot atgailojantiems kaltes, maitinti tikinčiuosius Išganytojo švenčiausiu Kūnu ir Krauju ir kasdien aukojant šv. Mišių auką, melstis už gyvus ir miru-

sius. Didesnės galios žmogus negali turėti, kokią turi kunigas savo rankose. Teisingai todėl žmonės kunigus gerbia, nes Dievas pirmiau tuos pasišventėlius Pats pagerbė, taip didelę galybę jiems suteikdamas.

Amerikos lietuvių tarpe vis daugiau ir daugiau atsiranda kilnesnės širdies jaunuolių. Jie stoja į dvasininkų luomą, siekia kunigystės ir ją gavę, nuoširdžiai dirba šventą darbą. Jaunieji Amerikos lietuviai kunigai tinkamiau supranta dabartinio jaunimo siekius ir sugeba kartu su juo dirbt. Iš kitur atvykę kunigai nepilnai pajėgia prisitaikyti prie neįprastų jiems sąlygų. Jiems darbas yra daug sėkmingesnis jaunuųjų tarpe. Todėl verta patarti visiems jaunuoliams, baigusiems Aukštesniąją Mokyklą, kurie jaučia tikro noro būti gerais kunigais ir yra gana gabūs, stoti į Kunigų Seminarijas ir ruoštis į ateities sunkų, bet kilnų ir garbingą darbą.

Kaip kiekvienas socialis veikimas, juo labiau kunigo, reikalauja pasišventimo, darbo, aukos ir sutarimo. Kur to nėra, — šlubuoja visas parapijos, visuomenės bendras gyvenimas. Bet ir kunigui pasauliečiui šalia to rūpi kiti svarbūs klausimai: kas bus su juo, jei nelaimė jį patiks, apsirgs ir t.t. Suprantama, į tuos klausimus turi atsižūrėti, dėl to sumažėja kunigo veikimas ir kartais nukrypsta į nepageidaujamą pusę.

Daug laisvesnis yra tas kunigas, kuris viso ko atsižadėjęs: turtų, asmeninių nebūtinų patogumų, žmonių pagarbos ir pilnai suderina savo valią su savo Vienuolijos vyresniųjų valia. Tiesa vienuolis kunigas neturi savo asmeninių turtų, bet užtat jis turi tikresnį kelią išganymo siekiant, yra apdraustas nuo turtų ir garbės ieškojimo pas žmones; vienuolis gali laisvai atsiduot su visa savo asmens jėga kilniems tikslams ir save pamiršęs, kitų naudai dirbt.

Visi katalikai aukštai vertina kunigo vienuolio veikimą ir pasišventimą. Jie ti-

kri, jog dirba ne savo asmeninei naudai; žmonės mato vienuolio daromą gyvenimo auką, užtat vienuolių daugiau klauso, jiems drąsiau atidengia savo sąžinę ir pasiduoda dvasinei jų vadovybei.

Amerikos Marijonai, ačiū Dievui, turi labai daug pašaukimų jaunuųjų tarpe. Marijonų Vienuolija jau turi daug gabių jaunikaičių, kurių daugumas nori būt su laiku kunigais vienuoliais, dirbt misijų darbą savųjų tarpe, leist knygas, platint lietuvių spaudą, steigti naujas aukštesnias mokyklas, — žodžiu, dirbt organizuotą šventą ganytojavimo darbą didesnei Dievo garbei, Bažnyčios ir visuomenės gerovei.

Marijonų Vienuolija daug nustojo, mirus a. a. Kun. F. Kudirkai, Amerikos Marijonų Provincijolui. Bet Dievas, Kuris visą tvariniją valdo ir geriausiai žino visų reikalus ir užduotis, Jis pažadins Amerikos lietuvių tarpe daugiau pasišventėlių, kad numatytieji darbai Viešpaties garbei nesibaigtų vieno asmens mirtimi. Mes tikime, jog V. Dievas duos gausių pašaukimų į Marijonų Vienuoliją, ypač gi iš jaunų moksleivių tarpo.

Marijonų Kolegijos Rėmėjai malonėkite paskatinti jūsų pažįstamus dorus vaikus stoti į Marijonų Vienuoliją ir per Vienuoliją siekti šventų, kilnių tikslų.

Kas nori stoti į Marijonų Vienuoliją, lai kreipiasi į Amerikos Marijonų Provincijolą adresu: Marian Fathers, 2334 So. Oakley ave., Chicago, Ill.

Kolegijos Rėmėjai:

Frank Hugal, Dorchester, Mass.	3.09
M. Danulavičienė, Nashua, N. H.	1.00
J. Gavėnienė, Harrison, N. J. . .	3.00
L. Kvederienė, S. S. Pittsburgh, Pa.	1.00
I. Ignotas, Waterbury, Conn. . . .	2.00
M. Tamošaitienė, Waterbury, Conn.	1.00
O. Vaičiulienė, Kingston, Pa. . . .	2.00

(*Bus daugiau*)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas.
Remėjų Centras.

Stebūklingas Medalikēlis

Aprašomasis stebūklingas įvykis įvyko Paryžiuje Nekaltojo Švč. Mergelės Marijos Prasidėjimo Stebūklingojo Medaliko iškilmėse.

Vienai šeimai, kuri pirma patogiai gyveno, ištiko nelaimė ir įpuolė į didelį skurdą, nes tėvas, kurs savo uždarbiu maitino ir aprūpino šeimą, dabar sunkiai susirgo ir nesimatė skubaus pasveikimo vilties. Kaimynai pranešė Gailestingosioms Seserims apie ligonio padėtį ir šimos skurdą.

Skirtoji Gailestingoji Sesuo rado ligonį, sergantį sunkiaja liga. Iš pradžių ji nedrįso jam pasakyti apie jo ligos pavojingumą ir kad, nieko nelaukiant, reikalinga pašaukti kunigą su Švenčiausiu; tačiau ji turėjo pasitikėjimą į Nekaltąjį Švč. Marijos Prasidėjimą ir didelį Jos užtarimą prispaudime, ji pasiūlijo jam medalikėlį, kad priimtų su pasitikėjimu Marijai, jog netrukus pasveiks. O ligonis, giliai atsidusęs, prašneko: Tai nereikalinga. Man niekas jau nebegelbės.

Sesuo nenusibaidė tokiuo ligonio pasakymu ir ji ligoniui teikė medalikėlį padėdama po jo pagalvę. Seselė atsitraukdama, tarė jam: Turėk tvirtą pasitikėjimą į Nekaltąjį Švč. Marijos Prasidėjimą, ir laimingai praleisi šią naktį. Betgi ji prisibijojo, kad ligonis nemirtų tą naktį, nes jame silpnėjo gyvybės kibirkštėlė. Ir ji atsidavė Švč. Marijos globai ir priežiūrai.

Rytojaus sulaukus, kai ji atėjo ligonio atlankyti, didžiai nustebė, žvelgdama į sveikutėlį ligonį, kurs, ją išvydęs, pašaukė nudžiugimu: Sesuo, sakau tiesą, kad laimingai praleidau šią naktį, nes medalikas, kurį man davei vakar naktį, visiškai išgydė mane. Aš esu sveikas!

Sesuo kupina džiaugsmo meldėsi ir siuntė širdingas dėkas Švč. Mergelei Ma-

rijai už stebūklingą ligonio išgydymą. Betgi ji dar laukė keletą dienų, kad įsitikintų, ar kartais tas pasveikimas nėra laikinas. Tačiau, matydama, kad buvęs ligonis sugrižo prie savo darbo, ji priminė jam, kad jis pats ateitų į stebūklingą vietą, kur Švč. Mergelė Marija apsireiškė ir paliepė padaryti tokį pat medalikėlį Jos atminčiai, ir Jai padėkoti už teiktą skubaus pasveikimo malonę. Jis sutiko taip padaryti ir paskui ji dažnai matyta klupantį ir besimeldžiantį prieš Švč. Mergelės Marijos stebūklingą statulą. Jis taip pat visiems pagarsino, kokiu dėkingumu jo širdis yra apimta dėl Nekaltojo Švč. Mergelės Marijos Prasidėjimo medalikėliui, kurs jį stebūklingai išgydė iš pavojingos ligos.

Jis, vieną kartą, išeidamas iš stebūklingos šventovės, mato Gerardę Seserį ir ją sulaiko, sakydamas, kad jai turi slaptoje pasakyti ką tokio svarbaus. Sesuo vedasi jį į priėmimų salioną. Nedrąsus žmogus nedrįsta lūpų praverti. Taip jam sunku buvo pasakyti savo paslaptį. Pagaliau Sesuo jam pridavė pasitikėjimo ir drąsos. Jis prabilo: Žinok Sesele, kad aš su savo žmona neėmiau šliūbo Bažnyčioje ir taip jau gyvenu per dvidešimtį metų. Sesuo jam tarė, nusiramink, nes tą klaidą galima slaptai atitaisyti ir niekas neprivalo žinoti. Ne, Sesuo! Aš noriu viešai atitaisyti. Tegu visi žino, kaip verksmingai apgailestauju nevykusį lig šiol nuodėmingą savo gyvenimą. Jis net maldavo, kad šliūbas įvyktų toje pačioje koplyčioje, bet jam pasakyta, kad negalima. Tada jis prašėsi, kad jis su savo žmona galėtų joje priimdinėti Švenčiausiąją Komuniją. Tas buvo leista ir pavylyta.

Šliūbas buvo atitaisytas parapijinė-

je bažnyčioje pagal Katalikų Bažnyčios apeigas. Betgi nuo to laiko tas vyras su ištikima savo žmona nesiliauja garbinti neribotąjį Dangaus Karalienės gailestin-

gumą ir maloningumą stebūklingosios Šventovės Kopyčioje.

Kun. Pr. J. Vaitukaitis.

Amerikos Lietuvių Žinios.

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

SVEČIUOSE NAUJOJE LIETUVIŲ
KOLEGIJOJE (THOMPSON, CONN.)

Senieji atsiminimai

Baigęs New Britain, Conn., misijas, kadangi dar buvo likę man laisvo laiko, nutariau pasinaudoti gera proga ir aplankyti mūs naujai įkurtąjį Bernaičių Kolegiją, Thompson, Conn. Nuo New Britain į kolegiją tiktai apie 70 amer. mailių kelio. Vadinas, ne pilnos dvi valandos važiuoti paprastuoju traukiniu. Kaip gi tokia proga nepasinaudojus? Juo labiau, kad aš tenai dar, galima sakyti, kaip ir visiškai nebuvau ir buvęs. Tiesa, atvažiuodamas iš Lietuvos 1929 metais buvau pasidairyti, kad geriau suprasčiau Amerikos milijonierių gyvenimą. Perėjome aplinkui, stebėjomės visu kuo, panašiai, kaip kokioje parodoje, ir vėl išvažiuom savais keliais. Girdėdamas savo bendrakeleivio a. a. kun. F. Kudirkos pageidavimą:

— Tai kad mes galėtumėm šią vietą įsigyti savo lietuviškai kolegijai!..

Aš tik giliai nusišypsojau, širdyje sau manydamas:

— Tik jau yra žmonių, kurie drįsta dieną bevaikščiodami sapnuoti!..

Iš tiesų, sapne ką panašų galima sau užsimoti. Galima pasakose ne kartą nugirsti, ar skaityti, kaip turtinga karalaitė nei iš šio, nei iš to pamilsta vargo ber-

nelį ir teka už jo. Buvusis elgeta susyk darosi turtingas karalius. Bet kad ne sapne, ne pasakoje pereitų kuriam lietuviui į galvą įsigyti milijonus, tai dar toki dalykai negirdėti!..

Tačiau, kas prieš porą metų man, ką tik atvykusiam iš Europos naujokui (ar kaip čia vadina — grinoriui), atrodė neįvykdomomis svajonėmis, štai dabar jau tapo "kūnu" ir realybe. Mes, lietuviai, esame Thompson'e jau nebe svečiai, bet savininkai. Rūmuose, milijonieriams gyventi statytuose, mūs vaikučiai gyvena ir linksmučiukai, it vyturėliai pavasario dieną, krikštauja plačiose parko aikštėse!..

Iš New Britain į Thompsoną

Kadangi iš artimiausios nuo Thompson'o geležinkelio stoties Putnam yra apie 4 amer. mailės, tai aš iš anksto laiškučiu paprašiau kolegijos Direktorių — gerb. Dr. Navieką, ar negalėtų atsiųsti man į stotį arklius, ar šiaip kokią raidos prietaisą, kad galėčiau patogiau pasiekti kolegiją. Mat, nežinojau, ar galėsiu stotyje ką pasisamdyti, nes Putnam'e niekad neteko man būti; pėkščiam, maniau, busią kiek per toli, ypač turint dar keletą ryšulėlių.

Gerb. Direktorius maloniai paklausė mano prašymo. Atvažiavęs į Putnam jau radau belaukiantį manęs vaikiną su automobiliumi.

— Jei šitaip, pamaniau išvydęs automobilį, tai kas kita, netruksime būti kolegijoje. Ir iš tiesų, už 10 minučių mudu

jau buvova prie Kolegijos vartų, ant kurių didelėmis aukso raidėmis iš tolo buvo matyti aiškus lietuviškas parašas: *Šv.*

Marijos Kolegija.

Nuo šių vartų gerokas dar galas reikia važiuoti gražiausia, klevais glėbininkais abiem pusėm nusodinta, alėja. Čia vėl privažiavome antruosius plačius geležinius vartus. Du didžiuliai slibinai (smakai) išraitytomis uodegomis, atvirais narsais ir išskėstais nagais puošia vartų viršų ir, tarsi, išpėja ateivį, kad būtų atsargus — blogam čia nėra vietos!

Vartus pravažiavę, atsidūrėme gražiam parke. Lygutėlis, žvirgždais nupiltas kelias pilku, plieno spalvos, kaspinu raitėsi, kraipėsi šiaip ir taip, tai kildamas į kalmelį, tai žemyn leisdamasis, pakrūmiai, pamiškiais, kol pagalios atvedė mus prie kelionės galo — prie kolegijos rūmo.

Koks didingas reginys! Iš tolo žiūrint į kolegijos rūmą, saktum, kad kas iš Washington'o perkėlė į šiuos miškuotus kalnelius Amerikos prezidentų būstynę — "Baltąjį Namą." Išorine išvaizda kolegijos namas visiškai į aną panašus. Dieve duok, kad ir reikšmė savo jis, bent mums, lietuviams, su anuoju susilygintų!.. Kaip iš vašingtoniško "Baltnamio" eina visai Amerikai politiška vienybė ir šalies gerovė, kad taip iš mūsų "Baltnamio" eintų mums, lietuviams, tikėjimo bei tautos vienybė ir dvasios gerovė!

Kolegijoje

Automobilis, prilėkęs prie eilėmis sustojusių baltų, kaip gulgės, lygiai apvaliai, senovės graikų joniečių stiliuje, nutekintų koliumnų (šūlų), sustojo. Nesuskubau išlipti iš automobilio, o jau girdžiu malonų kolegijos Direktorius balsą:

— Laukiamas svečias!.. Sveikas drūtas!.. Kaip pavyko kelionė!..

Kadangi dar buvo tik vienuolikta valanda, tai gerb. Direktorius pasiūlė ligi pietų apžiūrėti kolegijos vidų. Pradėjo

me nuo brangiausios vietos — nuo koplytėlės. Viešpačiui priklauso pirmasis pasveikinimas ir pagarba už viską, ypač už šią brangią lietuviams dovaną.

Koplytėlei duotas erdvias ir puikus kambarys. Sienos išklotos raudono šilko apmušalais. Lubos išdailintos įvairiausiais drožiniais ir padailinimais. Du altoriai: didysis ir šalia jo antras — mažesnis. Didysis paaukotas Šv. Marijai ir papuoštas didžiule Nekaltai Pradėtosios Mergelės statula, artistišškai iškalta iš balto marmuro — tai gerb. P. Juškaičio, Cambridge, Mass., klebono, didelio Marijonų prieteliaus, dovana. Laikau sau nepaprastą garbę, kad buvau pakviestas tąją brangią dovaną iškilmingai pašvesti ir ta proga pratarti keletą žodžių kolegijos auklėtiniais ir visiems gyventojams apie Mariją, Švenčiausią jų įstaigos ir jų pačių Globėją.

Iš dešinės didžiojo altoriaus pusės stovi taip pat didelė graži Šv. Jėzaus Širdies statula, rodos, to paties kun. Juškaičio dovana. Ant sienų kabo Kryžiaus Kelių puikaus darbo nedidukai paveikslai. Juos yra padovanojęs kolegijai gerb. kun. Strakauskas, Lowell, Mass., klebonas, didelis jaunimo prietelias.

Be šių, yra dar daug kitokių dalykų, kaip: paveikslų, kryžių, bažnytinių parėdų, kuriuos yra paaukoję geros širdies mūsų prieteliai kunigai ir apylinkės lietuviai. Net svetimos tautybės išmintingi katalikai džiaugiasi šiuoju mūsų laimėju ir dažnai pasitaiko, kad jie savo šokia ar tokia auka ateina mums į pagalbą.

Teatlyginie jiems visiems už jų geras širdis ir aukas Viešpats teisingasis!

Grindys, kaip visame rūme, taip ir čia puikaus išdirbimo iš smulkių aržuolinių gabalėlių sudėstytos. Visa koplytėlė gausiai apšviečiama elektros šviesa. Ypač gražiai apšviečiamas didysis altorius ir kai kurie gražūs ant sienų kybantieji Šventųjų paveikslai.

Miela, be abejo, gerajam Jėzui gyventi šioje šventykloje, kur tiekos žmonių širdys susidėjusios išvien stengėsi pagaminti čia tinkamą ir malonią savo Viešpačiui būstynę! Kur jaunuoliai, tie, kuriuos Jėzus taip labai visuomet mėgdavo rytais ir vakarais dažnai renkasi ir galiniais bei skardžiais savo balsais garbina savo Viešpatį ir Jo Šv. Motiną Mariją!

Iš čia ėjome aplinkui per visus kambarius, kurių iš viso priskaitoma apie 40. Šalia pat koplytėlės, beveik durys su durimis sudurmu, didelis pailgas kambarys — tai kolegijos knygynas. Pasieniais sudarytos kelios didelės, dailaus išdirbimo spintos knygoms ir kitokiems mokslo dalykams sudėti. Viduje salės didelis stala. Šviesos kaip lauke, nes iš dviejų pusių eina dideliausi langai. Jie atrodo kaip durys — nuo lubų ligi pat grindų. Mokiniai jais dažnai ir naudojasi vieton durų, nors ne kartą už tai gauna iš savo vyresniųjų gerokai pabarti už tvarkos nesilaikymą.

Toliau eina didelis ir brangiai įrengtas svečių kambarys. Iš čia durimis galima išeiti į puikų priangį, kuris nusitęsia visu rūmų prūsų pasieniu. Išorine jo puse nuvesta baltos grotelės, kurių ir stipinėliai ir šuleliai ištekinai taip gležnai ir skoningai, kad jauti visamė kame artisto — moko rankos palytėjimą.

Ties viduriu, ties durimi, gal per kokią dvidešimtį ar daugiau žingsnių, priangis pridengtas lubomis. Šios lubos remiasi ant aštuonių didžiausių koliumnų (šulų). Visos šios koliumnos yra labai aukštos — siekiančios net antro gyvenimo stogą. Jos išmargintos nuo viršaus žemyn einančiais lovelių pavidalo rėžiais. Apačioje užsibaigia stambiomis keturkampėmis papėdėmis, o viršūnės palubėse išpuoštos puikiausiais įvairių lapų pavidalo drožiniais. Vadinasi, gryniausio korintiško stiliaus koliumnos. Kiek tokių koliumnų padarymas galėjo atsieiti — sunku pasakyti. Tik kiekvienam aišku, kad labai

brangiai.

Bet apie išorinę išvaizdą dar vėliau kalbėsime, dabar grįžkime į vidų.

Šalia didžiulio svečių kambario, eina taip pat didokas valgomasis kambarys. Jame galima sutalpinti lengvai apie 60—70 žmonių. Aukštas ir gražus, kaip ir tie, kuriuos jau esame matę. Mokiniai ir mokytojai valgo kartu viename kambaryje ir tą pat valgį. Valgytojai susėda po penkis prie nedidelių stalių pagal klases. Kunigų stolas kiek ilgesnis, lengvai čia gali susėsti koki šeši valgytojai iš vienos pusės.

Tuoju už valgomojo eina virtuvė ir tarnams dirbantieji. Keli jie yra, nė neatmenu gerai. Virtuvės įrengimas, nors aš nedaug apie tai nusimanau, bet sprendžiant iš viso ko, yra atitinkamas milijonierių gyvenimui.

Šie visi kambariai, kuriuos išskaičiavau, tai vis apatiniame gyvenime ir tik vienoje karidorio pusėje. Antroje pusėje vėl visa eilė gražiausių kambarių. Tuoju prie virtuvės kampinis kambarys — seniau biliardo kambarys. Didelis keturkampis, turįs šiaip ir taip po kokias 25—28 pėdas. Visa: ir grindys, ir lubos, ir sienos, ir langai, ir durys labai artistišškai padaryti ir iš brangaus medžio. Apie šio kambario įrengimą vienas inteligentas, nusiimanąs apie Amerikos darbus, išsireiškė šitaip: “Kad aš gaučiau tuos pinigus, kurie sudėti į įrengimą šito kambario, tai būčiau pakankamai turtingas ir dar savo vaikams turto palikčiau.”

A. † A.

PETRAS KRUTULIS

Amžinasis Kolegijos Rėmėjas žuvo kare spalių mėnesyje 1918 m. Dvejos šv. Mišios Marijonų vienuolyne gegužės 4 ir 5 dd., 1932 m. Visų Rėmėjų prašome sukalbėti po dalį Rožančiaus.

Klausimai ir Atsak.

KLAUSIMAS. Koks yra skirtumas apeigose, teikiant Moterystės sakramentą porai, kurioje abi pusės yra katalikai ir porai kurioje viena pusė yra katalikiška, antroji — nekatalikiška?

ATSAKYMAS. Yra gana didelis skirtumas. Jei Moterystės sakramentą imantieji yra abu katalikai, tai sutuoktuvės atliekamos paprastai bažnyčioje ir dažniausiai per šv. Mišias ir teikiamas tam tikras Bažnyčios palaiminimas.

Maišytai moterystei, tai yra, kurioje viena pusė yra katalikiškoji, o antroji nekatalikiškoji, reikalinga Bažnyčios dispensa. Tokių sutuoktuvės daromos klebonijoje, o ne bažnyčioje. Apleidžiamas Bažnyčios palaiminimas, nedaroma iškilnių, kunigas nevartoja bažnytinių, liturginių rūbų.

Katalikų Bažnyčia yra dilžiai priešinga "maišytoms moterystėms," nes jos neša pražūtį pačioms poroms ir ytin jų vaikams. Kiek tik ji išgali trukdo tokias moterystes ir tik paskutinojoje duoda dispensą, bet tik su sąlyga, kad vaikai bus krikštijami ir auklėjami katalikiškai.

KLAUSIMAS. Ar galima teikti bažnytinių laidojimą savižudoms?

ATSAKYMAS. Kadangi bažnytinis laidojimas yra katalikui privilegija greičiau, ne kaip teisė, tai jis teikiamas tik vertiems. Tokiais skaitomi tik tie, kurie katalikiškai gyveno, arba nors katalikiškai mirė. Prie tokių negali priklausyti savižudos.

Jie miršta nuodėmėje, priešingi Dievo parėdymams. Bet Bažnyčia, panašiai savo Įsteigėjui, Jėzui Kristui, rodo daugiau gailėstingumo, negu aštraus, nepermaldujamo teisingumo. Jei yra įrodymų, kad savižuda nusižudė, užėjus kokiam beprotybės atakai, tai leidžia jį laidoti su bažnytinėmis apeigomis ir pašvęstoje vietoje. Kas beprotybeje ką nors padaro, jis

nėra atsakomingas.

Yra katalikų, kurie kartais labai piktinasi iš tokio laidojimo ir smarkiai prikašioja kunigams, kurie teikia tokį laidojimą.

Toki katalikai ne tiek parodo savo katalikišką uolumą, kiek stoką krikščioniškos meilės ir kerštą. Geriausia daro tie, kurie šį dalyką palieka spręsti kunigui.

KLAUSIMAS. Kaip toli gali eiti moteries paklusnybė josios vyrui?

ATSAKYMAS. Sunkų nurodyti ribas. Moteris aiškiau gali tai sužinoti, pasiklausdama savo nuodėmklausio. Apskritai sakant, ji privalo laikytis šios taisyklės iš Šv. Rašto: "Labiau reikalinga klausyti Dievo negu žmonių."

Kolei vyro reikalavimai nesipriešino Dievo ir Bažnyčios įsakymams, taip pat prigimties įstatymams ir sveiko proto nurodymams, tai ji privalo klausyti. Priešingai — ne.

Moteries klusnybė turi būti daugiausia namų tvarkyme, reikalų vedime, šeimos narių auklėjime, bet ir čia moteris neprivalo būti kaipo kokia vergė. Šiuose reikaluose ji turi ir kiek nors teisių.

KLAUSIMAS. Kaip ilgai Kristaus Bažnyčia buvo katakombose?

ATSAKYMAS. Ji buvo katakombose iki ciesoriaus Konstantino rašto, paskelbusio Bažnyčios laisvę. Tai įvyko 313 m.

KLAUSIMAS. Protestantai tvirtina, kad šv. Povilas buvo apsivedęs. Ar tai tiesa?

ATSAKYMAS. Niekas geriau per patį šv. Povilą negali žinoti, ar jis buvo apsivedęs, ar ne. Gi šv. Povilas savo laiške Korintiečiams pažymi, kad jis nebuvo apsivedęs. Ten pat pareiškia pageidavimą, kad visi, kurie tik išgali, sektų jo pavyzdžiu. Bet tai neišakymas, tik patarimas.

Protestantai mėgsta savo sapnus ir svajones ramstyti šv. Raštu. Tik, dėja, tie ramsčiai neremia jų.